

1) Ὁ μικρὸς τὴν ἡλικίαν Ἀτσιγγανος: Σὰν ἀτσιγγανάκι εἶναι τὰ παιδιὰ τῆς κοιν. || Ἄσμ.

Ἀτσιγγανος τοῦ ἴσσηξε, μικρὸν ἀτσιγγανάκι

Κάρπ. 2) Τὸ εὐτελὲς λάχανον βλίτον Ρόδ. Συνών. βλίτο. 3) Πληθ., εἶδος μαύρων σύκων Σίφν. 4) Μικρὸς κλάδος, κλαδίσκος Πελοπν. (Σουδεν.)

ἀτσιγγαναρειό τό, πολλαχ. ἀτσιγγαναρειό Θήρ. Κρήτ. Σύμ. ἀτσιγγαναρειό Κυδων. ἀτσιγγαναρειό Κρήτ. τσιγγαναρειό πολλαχ. ἀτσιγγαναρειό Τήν.

Ἐκ τοῦ ὄν. Ἀτσιγγανος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -αρειό. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

Τὸ ἐργαστήριον τοῦ Ἀτσιγγάνου καὶ καθόλου τὸ σιδηρουργεῖον ἐνθ' ἄν. : Παροιμ. Ὅποιος δὲ θέλει ν' ἀκούσῃ τὸ τούμπου τούμπου 'ς τ' ἀτσιγγαναρειά δὲν πάει Λεξ. Δημητρ. || Μεταφ. ἐπὶ ἀτάκτου καταστάσεως σκευῶν καὶ ἐπιπλῶν καὶ καθόλου ἀκαταστασίας ἢ καὶ ἀκαθαροσύνης πολλαχ. : Ἀτσιγγαναρειό ἐγινε τὸ σπῆτι μας.

***ἀτσιγγανᾶτος** ἐπίθ. ἀτσιγγανᾶτα τά, Σύμ.

Ἐκ τοῦ ὄν. Ἀτσιγγανος καὶ τῆς καταλ. -ᾶτος.

Οὐδ. πληθ. οὐσ., εἶδος σύκων μεγάλων χρώματος ἰώδους. Συνών. ἀτσιγγανίστικος.

ἀτσιγγανερὸς ἐπίθ. ἀμάρτ. τσιγγανερὸς Πελοπν. (Σουδεν.)

Ἐκ τοῦ ὄν. Ἀτσιγγανος καὶ τῆς καταλ. -ερὸς.

Ὁ λεπτὸς τὸ σῶμα, ὁ μὴ σαρκώδης. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἄτροφος 1.

ἀτσιγγανεύω ἀμάρτ. ἀτσιγγανεύω Σύμ. ἀτσιγγανεύω Κρήτ. ἀτσιγγανεύω Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ὄν. Ἀτσιγγανος. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

1) Ἀσκῶ τὴν τέχνην τοῦ Ἀτσιγγάνου, εἶμαι σιδηρουργὸς Σύμ. 2) Φαίνομαι γλίσχρος, φιλαργυρεύομαι, φειδωλεύομαι πέρα τοῦ δέοντος Κρήτ. : Ἀτσιγγανεύεται καὶ γὰρ κεινὰ καίε λεφτά.

ἀτσιγγανιά ἢ, πολλαχ. ἀτσιγγανιά Κρήτ. (Σητ.) ἀτσιγγανιά Κρήτ. τσιγγανιά πολλαχ. τσιγγανιά Τήν. τσιγγανιά Ἡπ. τσιγγανιά Ἡπ. (Ζαγόρ.)

Ἐκ τοῦ ὄν. Ἀτσιγγανος.

1) Ἡ τοῦ Ἀτσιγγάνου δυσσομία Λυκ. (Λιβύσσ.) Μεγίστ. Τήν. : Ἄσμ.

Ἔς τῆς Ἀτσιγγάνας τὴν αὐλή | δειτρολίβανος ἀθ-θεῖ, μ' ἂν ἀθ-θῇ καὶ ἂν δὲν ἀθ-θῇ, πάλ' ἀτσιγγανιὰς βρομεῖ.

2) Ἀκαθαροσία, ρυπαρότης Κρήτ. κ.ά. : Ἀμέτε νὰ πλυθῇτε νὰ μὴ θωρῶ τὴν ἀτσιγγανιά σας. 3) Γλίσχρότης, φειδωλία, φιλαργυρία πολλαχ. : Ἦφας δὲν ἤ-ῖ-ἀτσιγγανιά δὲν Κρήτ. Μοῦτε δεκάρα δὲ δίδει ἀπὸ τὴν ἀτσιγγανιά δὲν αὐτόθ. Ἀπὸ τὴν τσιγγανιά του δὲν πῆρε γιὰ τὸ κ' ἔχασε τὸ παιδί του Ἡπ.

ἀτσιγγανιάζω ἀμάρτ. ἀτσιγγανιάζω Κρήτ. (Κατσιδ.) ἀτσιγγανιάζω Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ὄν. Ἀτσιγγανος.

Κάμνω τι ρυπαρόν, ἀκάθαρτον, ρυπαίνω: Βρομάρεις εἶναι καὶ μᾶς ἐτσιγγανιάσε. Καὶ ἀμτβ. ἐνεργ. καὶ μέσ. καθίσταμαι ρυπαρὸς, πληροῦμαι ἀκαθαροσύνης: Δὲν ἔχομε νερὸ νὰ πλυθῶμε κ' ἐτσιγγανιάσαμε. Ἀτσιγγανιάσαμε καὶ θὰ πλύνωμε σήμερον. Ἀμε νὰ πλυθῇς νὰ μὴ σὲ θωρῶ ἀτσιγγανιάσμενον.

ἀτσιγγανίσμα τό, ἀμάρτ. ἀτσιγγανίσμα Κρήτ. ἀτσιγγανίσμα Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀτσιγγανιάζω.

Ἐλλειψις καθαριότητος, ἀκαθαροσία: Ἐχουν ἓνα ἀτσιγγανίσμα ἀπὸν σιχαίνεσαι νὰ τοὶ θωρῇς. Συνών. ἀτσιγγανίσμος.

ἀτσιγγανισμὸς ὁ, ἀμάρτ. ἀτσιγγανισμὸς Κρήτ. (Κατσιδ. Σητ.) ἀτσιγγανισμὸς Κρήτ. (Μεραμβ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀτσιγγανιάζω.

Ἀτσιγγανίσμα, ὁ ἰδ.: Εἶδα ἀτσιγγανισμὸς εἶναι ὅπου 'χουνε τὰ παιδιὰ σου! Κρήτ. Ἀμέτε νὰ πλυθῇτε, γιὰτ' ἐ θωρῶ νὰ θωρῶ τὸν ἀτσιγγανισμό σας Σητ.

ἀτσιγγάνικος ἐπίθ. σύνηθ. ἀτσιγγάνικος πολλαχ. τσιγγάνικος σύνηθ.

Ἐκ τοῦ ὄν. Ἀτσιγγανος καὶ τῆς καταλ. -ικος.

1) Ὁ ἀνήκων ἢ ἀρμόζων εἰς τοὺς Ἀτσιγγάνους: Ἀτσιγγάνικος χορὸς. Τσιγγάνικη μουσική. Ἀτσιγγάνικα βιολιά. Τσιγγάνικα μάτια (μαῦρα καὶ ἀμυγδαλωτά). Τσιγγάνικη βρομιά. Τσιγγάνικα φορέματα. 2) Ἀκάθαρτος: Τσιγγάνικο σπῆτι, ὅπου καὶ ἂν ἀκκουμπήσῃς λερώνεσαι Ἀθῆν. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀτσαλιάρικος 1.

ἀτσιγγανίστικος ἐπίθ. Σύμ.

Ἐκ τοῦ ὄν. Ἀτσιγγανος καὶ τῆς καταλ. -ίστικος.

Εἶδος σύκων: Ἀτσιγγανίστικα σῦκα. Συνών. ἀτσιγγανᾶτος, ὁ ἰδ.

ἀτσιγγανίτσα ἢ, Ἰων. (Κρήν.)

Ὑποκορ. τοῦ ὄν. Ἀτσιγγανος διὰ τῆς καταλ. -ίτσα.

Πτηνὸν ὀλίγον μικρότερον τοῦ κορυδαλλοῦ.

ἀτσιγγανο τό, ἀμάρτ. τσιγγανο Πελοπν. (Κλουττινοχ. Σουδεν. Τρίκκ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ὄν. Ἀτσιγγανος κατ' ἀναλογ. πρὸς τὸ ξύλο κττ.

1) Λεπτὸς κλάδος Πελοπν. (Σουδεν.) 2) Ὁ μίσχος τῆς σταφίδος μετὰ τὴν ἀποξήρανσιν Πελοπν. (Κλουττινοχ. Σουδεν.) 3) Τὸ βελονοειδὲς φύλλον τῆς πεύκης Πελοπν. (Σουδεν. Τρίκκ.): Σὰν τσιγγανα εἶναι τὰ πόδια του.

ἀτσιγγανόκουνια ἢ, ἀμάρτ. ἀτσιγγανόκουνια Κρήτ. ἀτσιγγανόκουνια Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ὄν. Ἀτσιγγανος καὶ τοῦ οὐσ. κούνια.

Λίκνον ἀνηρτημένον ἀπὸ δένδρον ἢ ἄλλου σταθεροῦ σημείου ὡς αἰῶρα.

***ἀτσιγγανόπετσο** τό, ἀτσιγγανόπεσο Μύκ.

Ἐκ τοῦ ὄν. Ἀτσιγγανος καὶ τοῦ οὐσ. πετσί.

Μεταφ. ὁ πολὺ μελαχρινός.

ἀτσιγγανοπούλλα ἢ, σύνηθ. ἀτσιγγανοπούλλα πολλαχ. ἀτσιγγανοπούλλα Κρήτ. ἀτσιγγανόπουλλο τό, σύνηθ. ἀτσιγγανόπουλλο πολλαχ. ἀτσιγγανόπουλλο Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ὄν. Ἀτσιγγανος καὶ τῶν καταλ. -πουλλά -πουλλο.

1) Κόρη ἢ υἱὸς Ἀτσιγγάνου. 2) Παιδίον μελαπόν.

3) Παιδίον ρυπαρόν.

Ἀτσιγγανος ὁ, κοιν. καὶ Πόντ. (Οἶν.) Ἀτσιγγανους σύνηθ. βορ. ἰδιωμ. Ἀτσιγγανος πολλαχ. Ἀτσιγγανος Κρήτ. Ἀτσιγγανους Λέσβ. Σάμ. Ἀτσιγγανους Β. Τήν. Ἀτσιγγάνος Πόντ. (Οἶν.) Ἀτσιγγάνος Νάξ. (Δαμαρ.) Ἀτσιγγανος Ἀνδρ. Μύκ. Τσιγγανος Αἰγιν. Ἰκαρ. Τσιγγανος Κεφαλλ. κ.ά. Τσιγγανους Θεσσ. (Πήλ.) Τσιγγάνος Καππ. (Φλογ.) Τσιγγάνους Ἰμβρ. Τσιγγάνος Καππ. (Ἀξ. Ἀραβάν. Σινασσ.) Σίγγανος Ἀνδρ. Θηλ. Ἀτσιγγάνα καὶ Τσιγγάνα κοιν. Ἀτσιγγάνα Κρήτ.

Τὸ μεσν. ὄν. Ἀτσιγγανος. Πβ. Κορ. Ἀτ. 4, 37 κέξ.

Α) Οὐσ. 1) Ἐθνικὸν ὄνομα λαοῦ νομαδικοῦ καὶ σκηνιτικοῦ ὁρμηθέντος ἐξ Ἰνδιῶν καὶ ἀσχολουμένου συνή-

θως εἰς τὴν σιδηρουργίαν καὶ τὴν ὀργανοπαικτικὴν ἢ καὶ εἰς ἀμφοτέρω (αἱ γυναῖκες τῶν Ἀτσιγγάνων ἐπαγγέλλονται καὶ τὸν ἐξηγητὴν τῆς μοίρας) κοιν. καὶ Πόντ. (Οἶν.): Φρ. Σάν Ἀτσιγγανος (ἐπὶ ρυπαροῦ καὶ ρακενδύτου) σύννηθ. Ὁ αὐτὸ τὸ σπῖτι μέσα εἶναι οἱ-ῖ-Ἀτσιγγάνοι (εἶναι ἀκάθαρτον) Κρήτ. || Παροιμ.

Τῶν Ἀτσιγγάνων ἡ κακία ἀπὸ σπέρας ὡς ταχεῖα (ὅτι τῶν Ἀτσιγγάνων ἡ ἐχθρὰ εἶναι βραχυτάτης διαρκείας καὶ γενικώτερον ἐπὶ τῶν ταχέως συμφιλίουμένων) Κρήτ. Ἄν ἔχ' ὁ σκύλλος σπῖτιν, ἔχει καὶ Ἀτσιγγανος προφήτην (ὅτι οἱ Ἀτσιγγάνοι εἶναι ἄθρησκοι) Κάρπ. Ἡ-ῖ-Ἀτσιγγανους ἴσαμι ποῦ ἔχ' πιτιμέζ' δὲν τσοιμάτι (ἐνεκα τῆς λαιμαργίας του) Λέσβ. Συνών. Γύφτος, Κατσιβέλος. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. τ' Ἀτσιγγάνου Κάρπ. Ἀτσιγγάνας μνημεῖο Χίος. 2) Σιδηρουργὸς Ἄνδ. Σύμ. κ.ά.: Ἄσμ.

Καὶ τὸ στρατὶ τοῖς ἔβγαλε 'ς ἐνοῦς Σιγγάνου πόρτα, ὦρα καλὴ σ', Ἀσίγανε, τί φτεῖάν' τί μαστορεύεις; Ἄνδρ. Συνών. Γύφτος. 3) Ρυπαρὸς, ἀκάθαρτος σύννηθ.: Εἶναι Ἀτσιγγάνα 'ς τὸ νοικοκυρεῖο της σύννηθ. Εἶναι Ἀτσιγγάνα ποῦ δὲ δίνει σκύλλος 'ς τὴ γούρνα τῆς νερό Κρήτ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀτσαλάριος 1. β) Ρακενδυτος σύννηθ. Συνών. κουρελῆς. 4) Ἄνθρωπος φιλάργυρος, γλίσχρος Κρήτ. (Μεραμβ. Σητ. κ.ά.) Πελοπν. (Τεγ.) Ρόδ. κ.ά.: Ἀπὸ 'κειονὰ τὸν Ἀτσιγγάνο δὲ ζητήξῃς παρὰδες; Κρήτ. Ἀδικο νὰ τὸν εὔρη τὸν Ἀτσιγγάνο, δὲ δὲ δίδῃ τ' ἀρέλου δου νερό! Κρήτ. (Σητ.) 5) Ἐπὶ προβάτου, τὸ ἔχον μαλλίον ἀνάμεικτον λευκὸν καὶ μέλαν Νάξ. 6) Τὸ φυτὸν δαῦκος ὁ εὐγευστος (daucus gutatus) τῆς τάξεως τῶν σκιαδανθῶν (umbelliferae) Θεσσ. (Λάρισ. Τρίκκ.) Συνών. ἄγριο καρότο.

β) Ἐπιθετικ. 1) Ὁ περὶ τὰ ἐδέσματα ἐκλεκτικός, ὀλιγοφάγος Θεσσ. Στερελλ. (Αἰτωλ.): Ἀτσιγγανους ἀνθρουπους, πιρ' μέν'ς νὰ βάλ' κρεῖας; Αἰτωλ. Δὲν τρώει τοῦ μπλάρ' π' ἀγόρασα, εἶναι ἀτσιγγάνου αὐτόθ. 2) Ἰσχνός, λιπόσαρκος Θεσσ. (Ζαγορ.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Καλοσκοπ.): Ἡ θυγατέρα μ' ἔν' ἀτσιγγάν', γιατί δὲν τρώει Καλοσκοπ. Ἀτσιγγάνου γ'ρουν' Αἰτωλ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἄτροφος 1.

ἀτσιγγανόσκατο τό, ἀμάρτ. ἀτσιγγανόσκατο Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ὄν. Ἀτσιγγανος καὶ τοῦ οὐς. σκατό.

Μόνον μετὰ τοῦ ρ. κάμνω εἰς φρ. ἀρατικάς: Μονρέ, μὰ ποῦ νὰ κάμῃς ἀτσιγγανόσκατα, εἶδα σοῦ 'καμα καὶ δὲ δὲ κάνεις;

ἀτσιγγανοφορεμένος ἐπίθ. Χίος 'τσιγγανοφορεμένος Χίος.

Ἐκ τοῦ ὄν. Ἀτσιγγανος καὶ τοῦ φορεμένος μετοχ. τοῦ ρ. φορῶ.

Ὁ φορῶν ἐνδύματα οἶονεἰ Ἀτσιγγάνου, ἀκάθαρτα ἔνεκα πένθους: Ἄσμ.

Καὶ μπαινοβγαίνει ἡ μάνα της 'τσιγγανοφορεμένη.

ἀτσιγγρωτος ἐπίθ. Πόντ. (Κερασ.) ἀτσούγγρωτος Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπ. *τσιγγρωτός < τσιγγρώνω.

1) Ὁ μὴ κλαυθμυρίζων Πόντ. (Κερασ.) 2) Μεταφ. ὁ μὴ παραπονούμενος, ὁ μὴ μεμψιμοιρῶν ἐνθ' ἑαυτ. 3) Ὁ μὴ ἐκδηλῶν τὴν δυσαρέσκειάν του διὰ μορφασμῶν, αὐτὸς ποῦ δὲν κατσουφιάζει Πόντ. (Χαλδ.)

ἀτσιίδα σύννηθ. ἀτσιίδα Πελοπν. (Χατζ.) ἀτσ'δὲ Πάρ. (Λεῦκ.) ἀτσιίδα Τήν. Χίος ἀτσιίδα Τήν. (Κώμ.) ἀτσιίδα Ἰκαρ. Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἰκτίς διὰ τῆς αἰτιατ. ἰκτίδα. Διὰ τὴν

τροπὴν τοῦ κτι εἰς τσι πβ. καὶ γαλακτίς-γαλακτίδα-γαλατσιίδα. Πβ. Κορ. Ἄτ. 4, 38. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

Εἶδη τοῦ γένους τῶν ἰκτίδων (mustelidae) τῆς τάξεως ἀρπακτικῶν (rapaces) καὶ ἰδίᾳ 1) Ἰκτίς ἡ τοῦ Ἀριστοτέλους (mustela foenna) Νάξ. (Ἀπύρανθ. Φιλότ. κ.ά.), συνών. νυφίτσα, καὶ ἰκτίς ἡ ὀρεοδιαίτος (mustella Martis) Ἀμοργ. Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Ἰων. (Κρήτ.) Κύθν. Νάξ. (Ἐγκαρ. Κορων.) Πάρ. Σέριφ. Σῦρ. Τήν. Χίος, συνών. κουνάβι. 2) Ἀλώπηξ Ἰκαρ. Συνών. ἀλεποῦ. 3) Μετων. ἄνθρωπος ἔξυπνος Πελοπ. (Κόρινθ. Χατζ.) Συνών. ἀτσιίδα. [**]

ἀτσιδῆ ἡ, Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀτσιίδι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -γά.

Δέρμα (θὰ ἐσήμαινε κατ' ἀρχὰς τὸ δέρμα τῆς ἰκτίδος καὶ ἔπειτα κατὰ συνεκδοχὴν ἐδήλωσε πᾶν ἐκδερόμενον δέρμα): Φρ. Βγάζω τὴν ἀτσιδῆ (ἀποθνήσκω ἢ ἀπισχναίνωμαι).

ἀτσιδῆρις ὁ, Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀτσιδῆ καὶ τῆς καταλ. -άρις.

Ἐμπορος δερμάτων ἰκτίδων.

ἀτσιίδι τό, Θράκ. (Σηλυβρ.) Κρήτ. Κωνπλ. Πελοπν. (Λακων. Μάν.) Ρόδ. κ.ά. ἀτσιδ' Ἀθ. Σάμ. κ.ά. ἀτσι Ρόδ.

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀτσιίδα. Ὁ τύπ. ἀτσιὶ ἐκ τοῦ ἀτσιί.

1) Ἀτσιίδα 1, ὁ ἰδ., Θράκ. (Σηλυβρ.) Κωνπλ. Πελοπν. (Λακων.) Ρόδ. Σάμ.: Φρ. Γίνομαι ἢ εἶμαι ἀτσιίδι (ἔχω ἰσχυρὰν ὑγείαν) Κρήτ. 2) Εἶδος μύρμηκος ἐκ τῶν φωλεονότων εἰς τὰ δένδρα καὶ δακνόντων Κρήτ.

***ἀτσιδόκεδρος** ὁ, ἀτσιδόκεδρος Χίος.

Ἐκ τῶν οὐς. ἀτσιίδα καὶ κέδρος.

Ἡ ἀγρία ἄρκευθος ἔχουσα φύλλα ἀκανθώδη, ἀκιδωτά, ἄρκευθος ἡ ὀξύκεδρος (juniperus oxycedrus).

ἀτσιδοκομμένος ἐπίθ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. *ἀτσιδοκόβομαι.

Ἐκεῖνος τὸν ὅποιον εἶθε νὰ κόψῃ, νὰ πνίξῃ ἡ ἀτσιίδα: Σκάσε πῆλ', ἀτσιδοκομμένο, 'γὰ θὰ σὲ πιάσω καὶ θὰ σὲ χτυπήσω χάμαι νὰ σκάσῃς! Ἦρθεν ἕνας ἀτσιδοκομμένος πετεινὸς κ' ἔξε λόγιασε τζ' ὄρνιθες. Συνών. ἀτσιδολαβωμένος.

ἀτσιδολαβωμένος ἐπίθ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. *ἀτσιδολαβώνομαι.

Ἐκεῖνος τὸν ὅποιον εἶθε νὰ λαβώσῃ, νὰ πνίξῃ ἡ ἀτσιίδα, ἐπὶ τῆς ὄρνιθος: Ἀπόδεν ἡκραξεν ἡ ἀτσιδολαβωμένη 'λυσεν ἡ καρδιά μου (ἐλύθη ἡ καρδιά μου, ἐτρόμαξα, διότι τὸ λάλημα τῆς ὄρνιθος ὡς ἀλέκτορος θεωρεῖται κακὸς οἰωνός).

ἀτσιδομαγγανιά ἡ, ἀμάρτ. ἀτσιδομαγγανιά Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τῶν οὐς. ἀτσιίδα καὶ μαγγανιά.

Παγὶς πρὸς σύλληψιν ἰκτίδων: Στήνω ἀτσιδομαγγανιά.

ἀτσιδομούρης ὁ, Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τῶν οὐς. ἀτσιίδα καὶ μούρη.

Ὁ ἔχων τὸ πρόσωπον ὀξύ, οἶονεἰ ἰκτίδος.

ἀτσιδοπέραμα τό, Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τῶν οὐς. ἀτσιίδα καὶ πέραμα.

Τόπος διόδου τῶν ἰκτίδων.

ἀτσιδόπετρα ἡ, Χίος.

Ἐκ τῶν οὐς. ἀτσιίδι καὶ πέτρα.

***Ἀτσαχας** 1, ὁ ἰδ.

